

MAJA OCH VÄRLDSRYMDEN

Pentti Arpalahti

MAJA OCH VÄRLDSRYMDEN

Pentti Arpalahti

MAJA OCH VÄRLDSRYMDEN

Illustrerad av författaren

© 2025 Pentti Arpalahti

Pärmens design: Elina Arpalahti

Illustration och layout: Pentti Arpalahti

Originaltitel: Maija ja Maailmankaikkeus 2021, Pentti Arpalahti

Översättning: Heli Molund

Förlag: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsingfors, Finland

Tryck: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hamburg, Tyskland

ISBN: 978-952-80-8531-7

Tillägnad
mina barn
Heli och Elina
och
mina barnbarn
Maja och Malva

Det var en gång en liten Världsrymd

.

Det var ännu mörkt.

Världsrymden hade sovit länge. Den gnuggade sina ögon och började långsamt vakna ur sin djupa sömn. Den befann sig fortfarande i det underbara tillståndet mellan dröm och verklighet – där man kan välja att vända sig om och sova vidare eller samla den kraft som krävs för att möta vakenheten.

»Det är kallt, täcket måste ha hamnat snett. Får vira det hårdare runt mig...eller borde jag gå upp ändå? Om jag bara piggnar till lite kanske jag kan hitta på något roligt...kanske leka med någon», funderade Världsrymden som fortfarande var lite sömndrucken.

— Är det någon här? Ho hoo, ho hoo! utbrast Världsrymden med förhoppningen att någon skulle svara.

Efter en mycket lång tid hördes det från randen av oändlighet ett svagt:

». . hohoo . . hohoo . .»

»Kan det finnas en annan liten Världsrymd där ute?» tänkte Världsrymden hoppfullt. Den ropade igen och igen, men svaret var alltid detsamma: ». . hohoo . . hohoo . .» som svarade. Det var ju ekot som upprepade Världsrymdens rop.

Det fanns ingen annan någonstans. Ingen skulle komma förbi och glatt berätta om tokiga äventyr eller bjuda in till lek. Det går bra att vara för sig själv ett tag men Världsrymden hade varit ensam nästan en hel evighet och det är en lång tid det.

— Åh, jag är så ledsen och jag har ingen kompis! gnydde Världsrymden och brast i gråt. Jag är så ensam!

Stora tårar rullade ner för Världsrymdens kinder. Länge grät och grät den.

Men vad i hela världen hände då? Tårarna förvandlades till starkt lysande formationer. De var så vackra att Världsrymden glömde sin ledsamhet och slutade gråta. Små runda klot, stora runda klot och hela klasar av klot formades och började snurra runt varandra. Efter att ha skinit en stund exploderade de lysande kloten och bildade gnistrande, blixtrande moln. Ur molnen uppstod nya, skinande klot som i sin tur organiserade sig i gigantiska spiraler. När spiralerna krockade med varandra bildades ännu större lysande klot och kluster av ljus.

Även om allt detta var obeskrivligt vackert, fanns det ingen att prata med om det. När man ser fyrverkerier vill man ju helst ha en vän bredvid som också kan uppskatta magin, någon som kan säga: »Åh, vad fint! Och titta där! Visst var det häftigt!»

Just då hörde Världsrymden en ljus och klingande röst. »Vad var det för ljud? Var kom det ifrån?» undrade den och började leta. Den sökte länge bland de lysande kloten men kunde inte hitta något. Till slut kisade den och såg en liten ljussvag prick långt borta. Något fanns där . . något så litet att det inte gick att urskilja vad det var.

Världsrymden vaknar och känner sig ensam. Den träffar Maja och tillsammans hittar de på roliga fantasilekar.

I skolan blir Maja intresserad av naturvetenskap. Många fenomen i naturen saknar fortfarande sin förklaring. Maja åker på spännande upptäcktsfärder för att leta efter svar.

